

Tema de juny

SANTA ISABEL D'HONGRIA Laica franciscana

De santa Isabel, ressaltem alguns aspectes que ens poden ajudar a la nostra vida cristiana d'avui: l'amor i la complicitat amb el seu marit Lluís; la seva extraordinària generositat amb els pobres; la renúncia a utilitzar bens que vinguessin de l'extorsió als pobres; la seva vida de penitent, de cristiana seriosa.

L'amor dels esposos

Varen créixer junts des de petits, i s'estimaven com a germans. Quan ella el veia venir, corria bojament a llançar-se als seus braços. Molts cops, Lluís dissimulava i feia com si no veiés les immenses almoines que feia als pobres...

Generosa amb els pobres

Va arribar a repartir les rendes de quatre dels sis principats del seu espòs, arribant a vendre els objectes de valor i els vestits preciosos per donar-ho als pobres. Cuidava els malalts més fastigosos, amb les pròpies mans.

Honestedat

Quan va saber que alguns del menjars de la taula del rei i algunes de les seves teles venien de la injustícia amb els pobres, va negar a menjar-ne i a vestir-se'n

Vida de penitent

Emmirallada en la vida dels frares franciscans, ja essent comtesa, va fer vida de penitent, és a dir, viure intensament i de forma compromesa el seguiment de Jesucrist, que es concretava en: la renúncia als criteris d'aquest món (luxes, comoditats, plaers...), oració intensa, amor a la pobresa, repartiment dels béns, treball manual, misericòrdia entre ells més necessitats..., fins i tot, la voluntat de viure d'almoines.

El miracle de les roses (Floretes de santa Isabel)

El comte Lluís, espòs d'Isabel, ho inspecciona tot personalment. Veu amb els seus propis ulls totes les destrosses que han causat la fam i la pesta, i de quina manera meravellosa Isabel ha proveït a tot. Però observa també el ressentiment que s'aixeca a la cort de Wartburg contra la generositat d'Isabel. Tots viuen, encara, amb el temor d'haver de morir de fam.

Lluís: Doncs bé, vull demanar-te quelcom, estimada germana!

Isabel: Sí, estimat germà?

Lluís: Mentre jo no ho hagi ordenat tot i no hagi fet venir nou gra per l'hivern, no has de repartir més pa, ni farina, ni carn, ni cap altra mena de queviures.

Isabel resta silenciosa. Vol obeir. Però pels corredors, en els salons, en la seva cambra, fins a les grades de l'altar del seu oratori, la persegueix el crit: "Mare, mare, ajuda'ns". Isabel pensa que es deu obeir més a Déu que als homes. Però no ésser obedient a Lluís, el seu estimat germà...? Lluís vol sempre el que Déu vol!

Un dia baixen cap a Eisenach. Isabel porta una cistella plena de pa. Guda i Isentrud, le seves fidels serventes, porten vi i carn. Les tres amaguen les cistelles amb les amples capes, per tal de no causar escàndol als criats del palau. Quan són arribades al peu del turó, a una corba del camí, on un faig desplega les seves branques, exclama Isentrud, esglaiada: "No ve per allí el comte?"

Lluís s'apropa a cavall. Es meravella de que Isabel no corri al seuencontre com altres vegades i no li obri els seus braços. Quan s'apropa més, s'adona de que porta quelcom sota la seva capa. Salta del cavall, l'agafa per la brida i camina cap a Isabel. Isabel es queda parada. El contempla amb mirada radiant.

- Què portes aquí sota la teva capa, Isabel? – pregunta Lluís, seriós.
- Mira-ho tu mateix, estimat germà! -diu Isabel-. I amb un ample moviment obre la seva capa.
- Roses? En aquest temps?
- No, pa -diu Isabel i mira la cistella-. Hi resplendeixen roses blanques i vermelles.

S'esglaiava tant que els seus genolls comencen a tremolar. Més Lluís, agafa la vora de la capa d'ella i la posa delicadament damunt la cistella, com si volgués ocultar el secret que els seus ulls han contemplat. Després s'agenolla i besa la vora del seu vestit.

- Segurament és que Déu creu que no has d'enutjar-te –diu Isabel somrient-.
- Ell vol mostrar-me el que tu realment regales –diu Lluís-. Certament quelcom més que pa. "Segueix en nom de Déu el teu camí". I s'inclina profundament davant d'ella.